

перевести його в розряд ситуацій ризику з відомою ймовірністю настання тих чи інших подій в процесі розробки і реалізації управлінського рішення.

Таким чином, навіть в період кризи і невизначеності у кожного підприємства є можливість не тільки існувати в умовах беззбитковості, а й розвиватися за рахунок уміння керівника оцінювати ситуацію, що склалася, застосовувати методи оцінки ризиків і приймати правильні господарські рішення.

Література.

1. Клименко С.М., Дуброва О.С. Обґрунтування господарських рішень та оцінка ризику / С.М. Клименко, О.С. Дуброва. – К.: КНЕУ, 2014. – 272 с.
2. Донець Л.І. Обґрунтування господарських рішень та оцінювання ризиків / Л.І. Донець. – К.: ЦУЛ, 2012. – 472 с.

НАПРЯМИ СТАБІЛІЗАЦІЇ РОЗВИТКУ СТРАХОВОГО РИНКУ

*Трояк Я. О., студентка
Науковий керівник: Захарченко В. І., д.е.н., професор
Черкаський державний технологічний університет*

В умовах сучасного світового розвитку економіки відбувається зростання значення страхування як механізму фінансової стабілізації, засобу підвищення якості життя населення та забезпечення безперервної виробничої діяльності підприємств в умовах нестабільної економіки, акумуляції грошової маси, джерела довгострокових інвестицій в економіку.

Новий етап розвитку світового страхового ринку характеризується процесами інтернаціоналізації і глобалізації. Ознаками глобалізації є прискорення концентрації страхового капіталу, зменшення кількості страховиків і перестраховиків на національних страхових ринках, активний процес злиття страхових компаній різних країн. У сучасній страховій діяльності беруть участь численні міжнародні страхові і перестрахові організації, що володіють розвинутою мережею філій, дочірніх компаній і представництв у різних країнах світу. Саме ці організації є визнаними лідерами сьогоденного ринку.

Дослідженню основних проблем і перспектив ринків страхування і перестраховування приділяли увагу такі українські вчені як В. Базилевич, Н. Внукова, О. Вовчак, О. Зальотов, О. Козьменко, І. Пріхно та інші. Серед іноземних фахівців слід відмітити роботи Р. Пірсона, В. Шахова та ін.

Чергова економічна криза негативно вплинула на всю вітчизняну фінансову систему. Не став виключенням і страховий сектор, розвиток якого останнім часом характеризувався падінням попиту на страхові послуги, зменшенням кількості договорів, зниженням страхових премій і виплат.

Загальна кількість страхових компаній станом на 31.12.2013 р. становила 407, у тому числі страхових компаній зі страхування життя (СК «Life») – 62, а страхових компаній, які здійснювали види страхування інші, ніж страхування життя (СК «non-Life») – 345 [1].

Варто відзначити, що серед страхових компаній переважають страхові компанії, які здійснюють види страхування інші, ніж страхування життя. Їх частка в загальному обсязі страхових компаній становить близько 85 %: наприкінці 2011 р. – 85,5 %, наприкінці 2013 р. – 84,5 %. Відповідно страхові компанії зі страхування життя становлять лише 15 % загальної кількості страхових компаній.

За 2013 р. валові страхові премії становили 28661,9 млн. грн., що на 33,3 % більше, ніж у 2012 р., а частка валових страхових премій у відношенні до ВВП становила 2,0 %, що на 0,5 в.п. більше порівняно з 2012 р. Основним фактором зростання валових страхових премій, у порівнянні з 2012 р., стало збільшення обсягу внутрішнього перестраховування на 5879,6 млн. грн. (у 5,8 разів). Валові страхові виплати становили у 2013 р. 4651,8 млн. грн., що на 9,7 % менше, ніж у 2012 р.

Найбільшу частку світового страхового ринку становить п'ятірка країн-лідерів. Так, у 2012 р. питома вага країн-лідерів становила: США – 27,55 %; Японія – 14,18 %; Великобританія – 6,75%; Китай – 5,32 %; Франція – 5,26 %.

Зауважимо, що частка України в структурі страхового ринку є дуже незначною – всього 0,073 % [1].

За 2013 р. відбулося скорочення кількості страховиків з іноземним капіталом на 19 % (з 112 у 2012 р. до 94 у 2013 р.).

У 2013 р. обсяг іноземного капіталу на страховому ринку України склав 4,24 млрд. грн. або 28 % сукупного статутного капіталу страховиків. У 2012 р. цей показник становив 5250 млн. грн. або 36 % сукупного статутного капіталу страхових компаній).

Зауважимо, що структура присутності іноземного капіталу в розрізі країн його походження в останні роки залишається відносно незмінною. В 2013 р. на Австрію доводиться 14,8 % інвестицій, Росію – 13,5 %, Францію – 6 %, Казахстан – 5,2 %, Німеччину – 3,5 %, США – 2,5 %, Польщу – 1,3 %, на Нідерланди – 0,9 %. На Кіпр і офшорні території Великобританії припадає більше 40 % інвестицій.

У 2013 році в Україні діяло 15 страхових груп, з яких 6 переважно з іноземним капіталом, 2 – зі змішаним і 7 – з українським.

Сукупний обсяг страхових платежів ТОП 15 страхових груп за 2013 р. склав 7317,1 млн. грн., що на 12,8 % більше, ніж за 2012 р. Таким чином, на зазначену групу страховиків у 2013 р. припало 27,9 % обсягу страхових послуг.

Обсяг експорту страхових і перестрахових послуг українськими страховими компаніями в 2013 р. склав 553,6 млн. грн. страхових платежів, що на 80,3 млн. грн. (на 17 %) більше, ніж у 2012 р.

У структурі експорту перестрахові послуги за 2013 р. склали 59,6 % (323,9 млн. грн.), а страхові послуги – 41,4 % (229,7 млн. грн.) [1].

Наведені статистичні дані свідчать про сповільнення розвитку страхового ринку.

Чинниками, які гальмують розвиток страхового ринку України є [2]:

- відсутність чіткої політики в області державного регулювання і ефективного нагляду за діяльністю суб'єктів ринку, що сприяє тінізації операцій, збільшенню фінансових схем, відпливу капіталу за кордон;

- зниження попиту на страхові послуги в умовах зниження платоспроможності населення, низького рівня довіри до фінансових установ;

- дисбаланс страхових портфелів у бік корпоративного страхування;

- відсутність механізмів податкового стимулювання інвестиційної активності страхових компаній, низький рівень розвитку ринку довгострокового страхування життя;

- низька якість і вузький спектр страхових послуг, політика «затягування» виплат, демпінг цін;

- нерозвиненість системи рейтингової оцінки страховиків, непрозорість ринку, відсутність дієвих механізмів захисту прав страхувальників;

– нерозвиненість інфраструктури, відсутність затвердженої державної концепції розвитку страхового ринку, державних програм підготовки страхових посередників (брокерів, андеррайтерів, аварійних комісарів і ін.);

– слабкий фондовий ринок; як наслідок – відсутність надійних фінансових інструментів для інвестування, низька якість активів в покриття страхових резервів.

З метою стабілізації ситуації на страховому ринку необхідно:

1) сформувати робочу групу за участю представників ринку, регулятора та інших зацікавлених осіб з метою доопрацювання та затвердження Програми розвитку страхового ринку України до 2020 р., формулювання його стратегічних завдань в умовах політичної та економічної кризи;

2) внести зміни в порядок надання звітності страховиками, що дасть можливість посилити нагляд за якістю і структурою активів;

3) внести зміни в умови ліцензування страхової діяльності, зобов'язавши страховиків поступово впроваджувати систему управління ризиками страхового портфелю;

4) стимулювати страховиків до отримання міжнародних рейтингів фінансової стійкості, сприяти інформаційної відкритості страхового бізнесу шляхом постійного моніторингу якості страхових послуг різних компаній у ЗМІ;

5) вдосконалити механізм страхування виробників сільськогосподарської продукції з державною підтримкою та механізм регулювання діяльності Агропромислового пулу;

6) мінімізувати можливості зловживання державною владою при контролі діяльності страховиків;

7) посилити контроль за операціями вихідного перестраховування та впровадити зміни щодо порядку оподаткування страховиків з метою мінімізації фінансових схем.

Вищевказані заходи сприятимуть подоланню кризових тенденцій на страховому ринку, значно поліпшать фінансовий стан страхових компаній, позитивно вплинуть на розвиток фінансового сектора в цілому.

Література.

1. Пріхно І.М. Проблеми інтеграції страхового ринку України у світовий / І.М. Пріхно // Прометей : регіональний збірник наукових праць з економіки / Донецький державний університет управління

МОН України ; Інститут промисловості НАН України. – Маріуполь : ДонДУУ; ІЕП НАН України, 2014. – Вип. 3 (45). – С. 16-20.

2. Дьячкова Ю.М. Страховий ринок в умовах нестабільної економіки / Ю.М. Дьячкова // Вісник Донбаської державної машинобудівної академії. – 2014. – № 2 (23). – С. 172-176.

СТАН РОЗВИТКУ ПУБЛІЧНОГО РОЗМІЩЕННЯ АКЦІЙ В УКРАЇНІ, ЯК ІНСТРУМЕНТА ПІДВИЩЕННЯ КАПІТАЛІЗАЦІЇ ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИЄМСТВ

*Волчков О. Є., аспірант
Інститут проблем ринку та
економіко-екологічних досліджень НАНУ
Науковий керівник: Коваль В. В., д.е.н., доцент
Одеський торговельно-економічний інститут КНТЕУ*

Одним з можливих джерел формування фінансових ресурсів для корпорації може бути випуск акцій. Згідно Закону України «Про інвестиційну діяльність» [1] продаж акцій відноситься до залучених джерел фінансування компаній і для реалізація цього способу фінансування може здійснювати приватне або публічне розміщення акцій. Що стосується емітентів, то їх найбільше турбує публічне розміщення і цінність акційних паперів, адже саме завдяки йому компанії здатні залучати значні грошові кошти. В ст. 28 Закону України «Про цінні папери та фондовий ринок» зазначено, що під час первинного розміщення акційних паперів на публічному ринку триває їх неповне відчуження. Підставою тому є опублікування в ЗМІ, або створення великої кількості оголошень у різних ресурсах по продажу акційних матеріалів, зверненого до заздалегідь невизначеної кількості осіб [2].

Метою є визначення концептуальних засад щодо публічного розміщення акцій як механізму розвитку капіталізації підприємств України. Щоб досягнути представлену ціль, потрібно постійно вести аналіз корпорацій і ринку IPO в Україні, а також вміти виокремлювати ті риси, які характеризують державну структуру IPO.

Взявши до уваги офіційне визначення фондової біржі Нью-Йорка (NYSE) IPO (Initial Public Offering) – означає випуск акцій, які здійснює певна приватна компанія. Вона має на меті перетворити ці акції на публічні, щоб залучити більшу кількість фінансових джерел